

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Bibliothèque nationale de France

EXTRAITS
DE LUCIEN
ET

DE XÉNOPHON,

AVEC DES NOTES.

PAR M. l'Abbé GAIL, Docteur agrégé
de l'Université.

SECONDE PARTIE.

LES SPECTATEURS
DE LUCIEN.

A PARIS;

Chez L'AUTEUR, au Collège d'Harcourt

BROCAS, rue Saint-Jacques.

NYON, pavillon des Quatre-Nations.

COLAS, place Sorbonne.

LE JAY, rue Neuve des Petits-Champs.

M. DCCCLXXVI,

Avec Approbation & Privilège du Roi.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

Χ Α Ρ Ω Ν.

S O M M A I R E.

ENNUYÉ de la compagnie des morts, & curieux de voir enfin des vivants, Caron quitte sa barque & vient au séjour de la lumière. A son arrivée il rencontre le messager des Dieux qui veut bien lui servir de guide dans ce grand voyage. Comme Caron n'avoit qu'un jour de liberté, il falloit en tirer parti pour voir en peu de tems le plus d'objets possibles. Mercure se rappelle fort à propos l'expedient des fils d'Alois, entasse à leur exemple des monts l'un sur l'autre, & fait ensuite grimper son ami Caron sur ce plaisant échaffaud. Après avoir promené indistinctement sa vue sur la surface du globe, le nocher des enfers fixe ses regards sur les plus fameux personnages, tels que Milon de Crotoné, Cyrus, Crésus, Tomyris, reine des Massagets, Cambyse, fils de Cyrus, Polycrare, tyran de Samos. Mercure lui en raconte l'histoire; ce qui donne lieu à d'importantes réflexions sur la brièveté de la vie, l'instabilité de la fortune, les incommensurités de la grandeur, enfin sur le néant des choses humaines.

ΕΡΜΗΣ ΧΑΙ ΚΑΡΩΝ.

ΕΡ. Τί γελαῖς¹, ὦ Κάρων; ἢ τί τὸ πορθη-
μεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς
τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ὃ πάνυ εἰωθὼς
ὑπὸ χρωιάζειν τοῖς ἀνω φράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν
ὅποιά ἐστι τὰ ἐν ταῖς βίῃ, & ἃ φράττεισιν
οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐταῖς, ἢ πίνων σερδόμενοι,
πάντες οἰμώζουσι καπνόντες παρ' ἡμᾶς.
Ἐδὲις γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὴ διέπλευσεν.
Αἰτησάμεν & ἐν ᾧ δὲ ὁ ἄδου & αὐτὸς,
ὥσπερ & ὁ Θέτταλος² ἐκεῖνος νεανίσκος,
μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-

1. γελαῖς contracté de γελαεῖς. — τί, sous-
ent. κατα. — ἀπολιπὼν, aor. 2. partic. d'ἀπο-
λιπο. — ἀπο marque ici le point de départ. —
ἀελήλυθας d'ἀνα qui marque ici le mouvement
de bas en haut & d'ερχομαι. — εἰωθὼς. Voyez
le Coq de-Luc. p. 3. — τοῖς ἀνω, sous-ent. ἔστι.

2. Θετταλός. Ce Thessalien c'est Protésilas, —
μίαν ἡμέραν, sous-ent. κατα.

λυθα ἐς τὸ φῶς. Καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον¹
ἐντετυχηκέναι σοὶ · ξεναγήσεις γὰρ εὔ
οἶδ' ὅτι με συμπερινοσῶν, & δείξεις
έχαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡ. Οὐ χολή μοι, ὦ πορϑμεῦ · ἀπέρ-
χομαι γάρ τι διακονησόμεν & τῷ ἄνω Διὶ
τῶν ἀνθρωπικῶν · ὁ δὲ ὀξύθυμός τε ἔστι,
& δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτε-
ρον εἶσθαι, ὡς αὐτοῦς² τῷ ζόφῳ, ἢ
ὅπερ τὸν Ἡφαιστον ὥρην ἐποίησε, ῥίψῃ
καὶ μὲ τεταγὼν ἔ' ποδὸς ὑπὸ ἔ' δεσπεσίᾳ
βηλῆ³ · ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχει-
μι & αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Πειρίοψι³ ἔν με ἄλλως πλανώ-
μενον ὑπὲρ γῆς, & ταῦτα ἐταῖρ &, &

1. δέον, acc. sing. neut. du partic. δέων,
ἔσθαι, ὄν. — ὡς ἂν εἰδῶς, comme ayant pu voir,
ou ayant été à portée de voir. Force de la parti-
cule potentielle ἂν à remarquer. — τεταγὼν,
poët. pour ταγὼν, aor. 2. part. de τάξω, je
prends.

2. On lit παραθεῖς dans l'édit. de Saumur.

3. περιόψι, attiq. pour περιόψῃ de περι-
όψομαι, je vois autour de moi, je vois avec in-
différence, je méprise.

ξύμπλως, ἃ συνδιακτορὸς ὢν; Καὶ μὲν
 χαλῶς εἶχεν, ὡ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γὰρ
 σε μεμνηθεῖς, ὅτι μηδέποτε σε ἢ ἀν-
 τλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρὸς κωπον εἶναι· ἀλ-
 λὰ σὺ μὲν ῥέγνεις ὅππῃ ἔχαστρώματος
 ἐκταθείς¹, ὥμους ἔτι καρτερὸς ἔχων· ἢ,
 εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὀ-
 λον τὸν πλεῖν διαλέγῃ. Ἐγὼ δὲ πρὸς σὺ-
 νης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω μόν-
 ον. Ἀλλὰ πρὸς ἔσπατος, ὡ φίλτατον
 Ἑρμίδιον, μὴ χαταλίπῃς με· φείλησάμην
 δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς πῃ ἃ ἰδὼν
 ἐπανεέλθοιμι. Ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, ἔδεν
 τῶν τυφλῶν διοίσω· κατὰ πρὸς γὰρ ἐκείνοι
 σφάλλοντα διολισσόμενοι ἐν τῷ σκό-

1. ἐκταθείς, aor. 1. part. pass. d'ἐκτείνω. —
 ἐπανεέλθοιμι, comp. d'ἐπὶ, d'ἀνα & d'έλθοιμι.
 Nous avons remarqué plus haut qu'ἀνα marquoit
 le mouvement de bas en haut, ici il marque réi-
 tération, ἐπανερχμαι, je reviens sur mes pas,
 je m'en retourne. — ἀφῆς d'ἀφίημι. ἵημι, j'en-
 voie. ἀφίημι, je renvoie. ἀπὸ marque ici sépara-
 tion. — διοίσω, de διαφέρω, je diffère, δια,
 ainsi que *dis* en latin & en françois, marque di-
 vision, partage. Ici il indique différence.

πω, ἔγω δὲ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώψω
πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ εὖς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡ. Τουτὶ τὸ θεῖον πλεονάζων αἶπον
καταστήσεται μοι. Ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν
τῆς ἀπειρηγμένης ἐκ ἀκόνδυλον παντά-
πασιν ἡμῖν ἐσόμενον. Ὑπουργητέον δὲ ὁ-
μικρῶς· τί γὰρ ἂν ἐπαθῇ τις, ὅποτε φίλος
ἡς αὐτῶν βιάζοιτο; Πάντα μὲν ὅν σε ἰδεῖν
καθ' ἑκάστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὥ
πρόφραεν· πολλὰ γὰρ ἂν ἐπὶ τῶν ἡ διατει-
θεῖν γένοιτο. Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττειν δεή-
ται; καὶ ὡς περ ὑποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς· σὲ
δὲ ἐπ' αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θεοῦ
νάτα ἔργα, ὥς ἐπὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν
ἐκρηγνῆν; μὴ νεκραγωγῆντα πολλὰ τοῦ θεοῦ

1. καὶ γὰρ pour καὶ ἐγώ.

2. Τυτὶ par syncop. de τυτοῖ qui se dit attiq.
pour τυτὸ. — ὑπουργητέον d'ὑπο qui marque sou-
mission, & d'ἔργον, ouvrage, ὑπουργεῖν, operari
pano. — καθ' ἑκάστον pour κατὰ ἑκάστον. Le τ
changé en θ à cause de l'esprit rude. — ὥς καὶ τὴν
ἐκ. D'après Hemsterhusius j'ai ajouté ὥς comme
nécessaire à l'intelligence du texte.

νου. Ὁ δὲ τελώνης Αἰακὰς ἀγανακτήσει,
μηδὲ ὀβολὸν ἐμπολῶν. Ὡς δὲ τὰ κεφάλαια
τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τὲτ' ἤδη σκεπ-
πένον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπνύει τὸ βέλ-
πισον. Ἐγὼ δὲ εὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς,
ξένῳ ὦν.

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον¹, ὦ Χάρον, ὑψηλὸν
πνῶν² ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὥς ἀπὸ οὐκείνου
πάντ' ἴδῃς. Σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν
ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, σὺκ' ἂν ἔκαμνον· ἐκ
περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἀπαντα καθεώ-
ρας. Ἐπεὶ δὲ εὐθέμις εἰδῶλσις αἰεὶ ξυ-
ρόντα ὁπλισθεῖν τῶν βασιλείων ἔστι Διὸς,
ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν πνῶν² περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἰώθει
λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέω-
μεν; Ὅποτεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγαν²

1. τὸ μὲν ὅλον, hellénisme qui a passé dans
notre langue. Nous disons : le tout est de trouver
&c. — ἂν, particule potentielle qui élève καθεώ-
ρας à l'optatif. — περισκοπεῖν, sous-ent. τῶ.

2. καταιγίσαν, nomin. sing. partic. 1. aor.
act. de καταιγίζω, je souffle avec impétuosité.

πλαγία τῇ ὁθονῇ ἐμπέσῃ¹, ἐ τὸ κῦμα
 ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας
 κελύετε τὴν ὁδόνην σείλαι, ἢ ἐνδύναι
 ὀλίγον ὄ ποδοῖς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πονέ-
 ματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγεῖν ὄρκαμε-
 λούομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλ-
 πω. Κατὰ ταυτὰ δὴ ἐ σὺ πρῶτῃ ὅποσα
 καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε
 ὢν. Ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὀπιβάταις νόμῳ,
 σιωπῇ καθεδούμαι, πάντα πειθόμενῳ
 κελύοντί σοι.

ΕΡ. Ὅρθως λέγεις· αὐτὸς γὰρ εἶσομαι
 πῶς οἰπτεόν, καὶ ξευρήσω² τὴν ἱκανὴν σιλο-
 πήν. Ἀρ' οὖν ὁ Καύκασος ὀπιτήδειος³, ἢ ὁ
 Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-

1. ἐμπέση, aor. 2. subjunct. d' ἐμπιπῶ, je tombe. — ἀρθῇ, aor. 1. subj. pass. d' αἶρω, j'élève, aor. 1. ἤρα, d'où le 1. aor. moy. ἤραμην, part. ἀράμενος. Il ne faut pas confondre αἶρω, j'élève avec αἰρέω, je prends, (marqué d'un esprit rude) qui fait au fut. ἥσω, aor. 2. ἔλῃον, ioniq. ἔλῃον, de l'inuf. ἔλω. — νῦν γε, à présent du moins. — καθεδούμαι, fut. 2. moy. de καθέζομαι, je m'asseois. — πάντα, sous-ent. κατὰ.

2. καὶ ξευρήσω, pour καὶ ἐξευρήσω.

λυμπῶ· ἐκεῖνοσί¹; καίτοι οὐ φαῦλόν τε
ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδὼν· συλ-
καμῆν δέ π' ἐπεύχρησται ἐσέ δέει.

ΧΑΡ. Πρὸς αὐτὴν· ἐπεύχρησται γὰρ ὅσα
δυνατά.

ΕΡ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς
ἀλωέως ἤεας δύο ἐκ αὐτοὺς ὄντας ἐπι-
παιδας, ἐδελῆσαι ποτε τὴν Ὅσσαν ἐμ-
βάθερον ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι πρὸς Ὀ-
λύμπω, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἰκα-
νὴν ταύτῃ κλίμακα ἔξεν αἰομένους ἐκ
πρόσβατιν ἐπὶ τὸν αὐρανόν. Ἐκείνω² μὲν
οὖν τὸ μερακίω, ἀπαδάλω γὰρ ἦσιν,
δίχως ἐπισάτω. Νῶ δέ (οὐ γὰρ ἐπὶ κηκῶ³
τῶν θεῶν ταῦτα βυλδύομεν) τί οὐχ ἀι-
κοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ, ἐπι-
κυλινδρῶντες ἐπ' ἀλλήλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοι-
μεν ἀπ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκο-
πὴν;

ΧΑΡ. Καὶ δυνατόμεθα, ὦ Ἑρμῆ,

1. ἐκεῖνοσί attiq. pour ἐκεῖνος.

2. Ἐκείνω τὸ μερακίω . . . ἦσιν, ἐτισάταν,
tous duels. ἦσιν, ils étoient, praetiq. pour ἦσαν.

ἂν ὄντες ἀναδέσθαι ἀεσμένοι τὸ Πήλιον
ἢ τὴν Ὀσσαι;

ΕΡ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ
ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννετέρους εἶναι τοῖν βρε-
φυλλοῖν ἐκείνοι, ἢ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρ-
χοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πῶς ἄγχι μοι
ἀπὸ θανάτου πῶς τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χά-
ρων, ἢ ἥμισυ ποιητικός. Ὁ δὲ γεννάδας
Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχῶν αὐτίκα ἡμῖν ἀμ-
βατὸν ἐποίησε πόντον οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως
συνιπθεῖς τὰ ὅρη. Καὶ θαυμάζω² εἰ σὺ
ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα
δηλαδὴ εἶδόν, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς

1. ἀξιοῖς contracté d' ἀξιοεῖς. — ὑπάρχωντας,
d' ὑπάρχω, verbe substant. qui ajoute au verbe
être, degré de certitude, & suppose la chose exis-
tante depuis long-tems.

2. θαυμάζω εἰ, je suis surpris de ce que.
Avec les verbes d'étonnement, de desir, de crainte
&c. la conjonction εἰ, si, ne marque pas doute,
mais affirmation, & répond à nos conjonctions,
de, de ce que, à ce que &c. — εἶδόντι par sync.
pour εἶδονότι, part. parf. act. d' εἶδω.

ὦν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ἀχέεις
 δὲ ἴσως ἔῃ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πῦρι, ἔῃ Ἡρα-
 κλέῃ, ὥς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεί-
 νον τὸν Ἄτλαντα, ἔῃ ἀναπαύσειε¹ πρὸς
 ὀλίγον ἔῃ ἄχθους, ὑποθείς ἑαυτὸν τῷ
 φορτίῳ.

ΧΑΡ. Ἀχέω ἔῃ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀληθῆ²
 ὅτι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔῃ οἱ ποιητῇ εἰδῆτε.

ΕΡ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρον· ἢ πῶς
 γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν;
 Ὡς ἀναμοχλῶμεν τὴν Ὀσσαν πρὸς
 τὸν, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγείτω τὸ ἔπος, ἔῃ
 ὁ ἀρχιτέκτων Ὀμηρος,

Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνασίφυλλον.

Ὅρᾳς ὅπως ῥαδίως ἄμα ἔῃ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω,

1. ἀναπαύσειε, aor. 1. optat. éol. d'ἀνα-
 παύω pour ἀναπαύσαι.

2. ἀληθῆ ἔστι. Les neutres pluriels se cons-
 truisent avec un verbe singulier : hellénisme qui
 a passé dans la langue françoise. Nous disons :
 il s'est trouvé des hommes ; il viendra des tems
 heureux, &c.

εἰ δὲ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἐπι-
 δεήσει. Παπαί; κάτω ἐπὶ ἑσμέν ἐν τῇ
 ὑπὸ αὐρῆα ἔσ' οὐρανῶν. ὅπου μὲν γὰρ τῶν
 ἰωῶν, μόλις Ἰωνία δὲ Λυδία φαίνεται.
 ὅπου δὲ τῆς εὐπείρας, οὐ πλέον Ἰταλίας.
 δὲ Σικελίας. ὅπου δὲ τῶν ἀρκτώων, τὰ
 ὅπου τὰδε ἔσ' Ἰσπερ μόνα. καὶ κείθεν, ἡ Κρήτη
 αὐτὴ πάνυ σαφῶς. Μετακινήτεια ἡμῖν, ὡς
 πορθμεῦ, δὲ Οἶτη, ὡς ἔοικεν¹, εἴτα ὁ
 Παρνασσὸς ὅπου πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιοῦμεν. Ὅρα μόνον μὴ
 λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπο-
 μηκύνοντες πέρα τῆς πιθανοῦ. εἴτα συγ-
 κατάρριφθέντες² αὐτῇ, πικρὰς τῆς ὀμψυ-
 ρου οἰκοδομητικῆς πειραθώμεν ξυντε-
 βέντες τῶν κρανίων.

ΕΡ. Θάρρει. ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἀ-

1. ἔοικε attiq. pour οἶκε, p. moy. d'ἔκω.

2. συγκατάρριφθέντες, de σύν, qui marque
 réunion, κάτω qui exprime comme κάτω, mou-
 vement de haut en bas; & ῥίπτω, je jette. —
 πειραθώμεν, aor. 1. subj. pass. de πειράζω,
 j'essaie.

παντα. Μετατίθει τὴν Οἴτην· ὅππῃ
 λινδείδω & ὁ Παρνασσός. Ἰδὼν ἐπάνειμι
 αὐθις. Εὖ ἔχον πάντα ὄρεθ'. Ἀνάβαινε
 ἤδη & σύ.

ΧΑΡ. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα·
 οὐ γὰρ ἐπὶ μίχραν με ταύτην τὴν μηχρο-
 νὴν ἀναβιβάσεις.

ΕΡ. Εἴγε & ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,
 ἅπαντα, ὥς ἐνὶ δὲ ἄμρῳ, & ἀσφαλῆ,
 & φιλοδεάμονα εἶναι. Ἀλλ' ἔρχου με τῆς
 δεξιᾶς, & φείδε μὴ κατὰ τῷ ὀλιγοτροῦ
 πατεῖν. Εὖγε, ἀνελήλυθας & σύ. Καὶ
 ἐπεὶ περ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ὅστις,
 μίχρ' ἑκάτερος ἄκρῳ ὀπιλαβόμενοι, κα-
 δεζώμεθα. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ ὤρι-
 σλέπων ὀπισκόπτει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅσῳ γῆν πολλὴν, & λίμνην
 πῖνα μεγάλην ὤρερρέουσιν, & ὄρη, &

1. Μετατίθει, de μετατίθημι. μετα marque
 échangeement. — ἐπάνειμι, d'ἐπὶ, qui marque le
 but, ἀνα, qui exprime reduplication comme de
 re des Latins & des François, & εἶμι, je viens.

2. ἐνι par apocope pour ἐνεσι.

παλαιμούς τ' Κωκυτῆ ἔ Πνευφλεγέθον-
τος μείζονας, ἔ ἀνθρώπους πάνυ συμ-
κρούς, ἔ πικὰς φωλεὰς αὐτῶν.

ΕΡ. Πόλεις ἀεὶνάϊ εἰσιν οὗς φωλεὰς
εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς αὐδὲν ἡμῖν
πεπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν
αὐτῇ Κασαλίᾳ, ἔ τὴν Οἶτην, ἔ τὰ
ἄλλα ὅρη μετεκινήσαμεν;

ΕΡ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἐγώ γε δ' ἀπὸ τῆ
ὑψηλοῦ ὄρεω. Ἐβυλόμην δὲ οὐ πόλεις ἔ
ὅρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὄραν,
ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ἔ αἱ
πράττειν, ἔ οἷα λέγειν, ὥσπερ ὅτε με-
τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, ἔ
ἦρχε με ὁ π γελῶν¹. ἀκούσας γὰρ π-
ν², ἦσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡ. Τί δὲ τῆτ' ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεῖς
ὑπὸ πν³ τῶν φίλων· ἐς τὴν ὑστεραίαν

¹ γελῶν, attiq. pour γελάοιμι. — ἦσθην,
aor. i. pass. d' ἵδω, *delesta*.

μάλιστα ἤξω, ἔφη· ἔμεταξὺ λέγοντος,
 ὑπὸ τῷ τέγους κεραμίδι ὀπιπτεσούσα, σὺν
 οἷδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν.
 Ἐγέλασα ὅν σὺν ὀπιπτελέσαντος τὴν ὑπόσ-
 χεσιν. Ἔοικα δὲ ἔνυν ὑποκαταβήσεσθαι,
 ὡς μάλλον βλέποισμι, ἔ' ἀκούοισμι.

ἘΡ. Ἐχ' ἀτρέμας· ἔ' τῷτο γὰρ ἐγὼ
 ἰάσομαί σοι, ἔ' ἐξυδερκέσατον ἐν βραχεῖ
 ὑποφανᾶ, παρ' Ὀμήρου πινὰ ἔ' περὶ τῷτο
 ἐπωδὴν λαβὼν· καὶ περὶ δὲν εἶπω τὰ ἔ'πη,
 μέμνησο μνηέτι ἀμβλυώπειν, ἀλλὰ σα-
 φῶς πάντα ὀρεᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ἘΡ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον¹, ἢ περὶ
 ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γνώσκῃς ἡμῶν θεόν, ἡδὲ ἔ' ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ἘΡ. Ἡδὲ ὀρεᾶς;

ΧΚΡ. Ὑπερφύως γε· τυφλὸς ὁ Λυγκῶς

1. ἔλον. Voyez note 1. p. 9. — ἐπῆεν, ποτε
 ποτε ἐπῆν, d' ἐπὶ, & εἶμι.

ἐκείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. Ὡς τε σὺ τό ὅτι
 τέτῳ προσδίδασκέ με, καὶ ὑποκρίνῃς ἐρω-
 τῶντι. Ἀλλὰ βύλει κατὰ τὸν Ὅμηρον
 καὶ γὰρ ἐροίμην σε, ὡς μάθης ἔδιδ' αὐτὸν
 ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ὁμήρου;

ΕΡ. Καί ποθεν σὺ ἔχεις τὴν τῶν ἐκείνου
 εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ ἐπὶ πλοῦ;

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τέτο εἰς τὴν
 τέχνην. Ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν
 ὑποθανόντα, πολλὰ ῥα φασγάνῳ ἀκύν-
 σας, ἐνίων ἐπὶ μέμνημα. Καί τοι χειμῶν
 ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ
 ἤρξατο ἄδειν ὁ πᾶνυ αἰσιὸν πῖνα ὠδὴν
 τοῖς πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε
 τὰς νεφέλας, ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσ-
 περ τορύνην πῖνα ἐμβαλὼν τὴν τεύαιναν,
 ἐπάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυε, καὶ ἄλλα
 πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν

1. ἤρξατο, aor. 1. moy. d' ἄρχομαι, je com-
 mence. — συνήγαγε, par reduplic. pour συνέγε.
 — τορύνην, fourche à tourner les viandes. Verbal
 πλοῦ τεύρω, teo ou teoero. p. moy. τέτορα, d'où
 πορύνη.

ἐπὼν, χειμῶν ἄρνω & γρόθῳ ἐμπεσῶν,
ὀλίγη δὲ ἰσχυρὸς ἦμιν τὴν ναῦν.
ὅτε περ καὶ ναυπάσους ἐκένθῳ ἀπώμεσε,
τῶν ῥα ψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ σκύλ-
λῃ, καὶ Χαρυβδεῖ, & Κύκλωπι.

ΕΡ. Οὐ χαλεπὸν ἔν ἦν ἐκ τοσούτου
ἐμέτε ὀλίγα γὰρ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι.

Τίς γὰρ ὁδὸς ἐστὶ πάχιςτος ἀνὴρ ἡὺς τε, μέλας τε,
ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότων &
ἀθλητής. Ἐπικροτᾷσι δ' αὐτῇ οἱ Ἕλλη-
νες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμεθ' φέρει δια-
στὰς μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, &
Ἑρμῇ, ἐπαμνοῖεν, ὅς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα
μετ' ὀλίγον συλλαβὼν³, ἐνθήσομαι ἐς τὸ

1. ἀπώμεσε, d' ἀπὸ & ἐμῶ, je vomis, d'où
Je me mot émétiqne.

2. οὗτος répond à l'isfe des Latins. — ἀράμε-
νος. Voy. note 1. p. 9.

3. συλλαβὼν attiq. pour συλλαβὼν de συν-
εμῶ, & λαμβανῶ, γαρίο. ἐνθήσομαι, d' ἐν, in.

σκαρίδιον, ὅποτεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
 ὧ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν κατὰ-
 παλαιδοὶς ὧ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως
 αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τα οἰμώξετα ἡμῖν
 δηλαδὴ, μεμνημένῳ τῶν σεφάνων τῶ-
 νων ὧ χρότῳ. Νῦν δὴ μέγα φρονεῖ,
 θαυμαζόμενῳ ὅτι τῇ ὧ ταύρου φορᾷ.
 Τί ἐν οἰθηώμεν, ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ὧ
 τεθνήξεσθαι ποτε;

ΕΡ. Πόθεν ἐκείνῳ θανάτου νῦν μνη-
 μονόσειεν, ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τῶτον σὺ εἰς μακρὰν γέ-
 λωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν
 μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, ἐπὶ
 ἄρασθαι δυνάμενῳ. Σὺ δὲ μοι ἐκείνο
 εἰπέ· τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
 ἔχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ὑπὸ γῶν τῆς σοφῆς.

& de τίθημι. — κατὰ παλαιδοὶς, a. i. pass.
 part. de κατὰ pris dans le sens de κατὰ & πα-
 λαίω, je lutte. — ὑποσκελίζει, d'ὑπο, sub, &
 σκέλος, cuisse. ὑποσκελίζω, je donne le croc en
 jambè. — οἰθηώμεν, aor. i. subj. pass. d'οἶω, je
 porte. Ainsi ἄραμαι, je porte en moi-même : de
 là, je crois.

ΕΡ. Κύρως, ὦ Χάρον, ὁ Καμβύσιος, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. Ἐ Ἀσσυρίων ἐναῖχος οὗτος ἐπράττει, Ἐ Βαβυλῶνα παρεσήσατο¹. Ἐ νῦν ἐλασείοντι ὅπῃ Λυδίας ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ πῦ ποτε καὶ κείνός ἔστιν;

ΕΡ. Ἐκείσε δ' ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τεῖχος τείχεος. Σάρδεις ἐκείναι. Καὶ τὸν Χροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ὅπῃ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τὰς Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; Βέλει ἀκρόσωμεν αὐτῶν ὅτι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΡ. ὦ ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν πλεον Ἐ τὰς θησαυροὺς, Ἐ ὅσος ἀσημος χρυσός ἔστιν ἡμῖν, Ἐ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν· εἶπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων δαδαιμονέστατον εἶναι;

1. παρεσήσατο, 1. i. moy. de παρὰ & d' ἵστημι, j'emmene auprès de, à mon obéissance.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡ. Θάρρει· ὃ δὲν ἀγεννὲς, ὧ Χάρον;

ΣΟ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ δαίμονες. Ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν ἔβιωνα ἡγῆμαι δαδαιμονεσάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔπος, τὴν ἄμα πατρὸς ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἰλκυσαν ὅπῃ τῆς ἀπηνῆς ἀχρὶ παρὰ τὸ ἱερόν.

ΚΡ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ παρὰ τὸ ἐκείνοι τῆς δαδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη;

ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ περ ἐβίω¹, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡ. Ἐγὼ δὲ, κάταρμα, οὐ σοὶ δοκῶ δαδαιμων εἶναι;

ΣΟ. Οὐδέ ποτε οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ παρὰ τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκρίβως ἐλεγχος² τῶν τοιούτων,

1. ἐβίω, a. 2. indic. de βίωω, je vis,

2. ἐλεγχος, pierre de rousse.

καὶ τὸ ἄρχι πρὸς τὸ τέλος δὲ δαιμόνως διαβιβῶναι.

ΧΑ. Κάλλις, ὦ Σόλων, ὅπῃ ἡμῶν σὺ ἐπιλέλυσαι², ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πορῆμαῖον αὐτὸ ἀξιόις γενέσθαι τὴν περὶ τῶν ποιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ πῶς ἐκείνης ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί ἐδὲ τῶν ὧμων φέρουσι;

ΕΡ. Πλίνθες τῶν Πυθίῳ³ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μιᾶν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν ἐ

1. καὶ τὸ διαβιβῶναι, nominatif de la phrase. L'infinitif, accompagné de l'article, devient nom substantif.

2. ἐπιλέλυσαι, part. pass. d'ἐπιλανθανω, qui emprunte des tems à l'inus. λήθω, f. λησομαι. — ἐκπέμπει, d'ἐκ qui marque le point de départ, & de πέμπω.

3. Πυθίῳ, à Apollon Pythien. On est partagé sur l'étymologie de ce mot. On le dérive ou du serpent Python, ou de πυθέσθαι, consulter, ou de πύθισθαι, se pourrir, parceque le serpent Python avoit pourri à Delphes; ou enfin, ce qui est plus vraisemblable, de Πυθῶ, nom de la ville de Delphes. — ἀνατίθῃσι, d'ἀνα & de τίθημι. ἀνατίθεναι & ἐξαρτᾶν, poser en haut; suspendre en bas. On suspendoit aux murs; aux colonnes & aux

ἀπολείπαι.¹ μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ
αὐτὴρ ἐκτόπως.

ΧΑ. Ἐκείνο γὰρ ὅστις ὁ χρυσὸς τὸ λαμ-
πρόν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπόχρον μετ' ἐρυ-
θρίματος; νῦν γὰρ παρῶτον εἶδον, ἀκύνων
αἶε.

ΕΡ. Ἐκείνο, ὦ Χάρον, τὸ αἰοίδιμον
ὄνομα καὶ περμάχιτον.²

ΧΑ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ ὅτι ἀγαθὸν
αὐτῇ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον,
ὅτι βαρύνοντα οἱ φέροντες αὐτό.

ΕΡ. Οὐ γὰρ εἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ
τῆτο, καὶ ὀπίσθαι, καὶ λησεία, καὶ ὀπιόρ-
κίαι, καὶ φάνοι, καὶ δεισμα, καὶ πλοῦς μα-
κρός, καὶ ἐμπόρεια, καὶ δαλείαι.

ΧΑ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῆ; τὸ μὴ πολὺ
ὅτι χαλκὸς διαφέρει; οἶδα γὰρ τὸν χαλ-

voûtes des temples les présens qu'on offroit à la
divinité. Αἰνῆ ἀνάθημα signifie offrande.

1. ἀπολείπαι, 2. fut. moy. d' ἀπόλλυμι.

2. περιμάχιον, de περι qui marque excès
ou supérieurité, & de μάχομαι.

3. οἶδα γὰρ, je connois assurément. Significa-
tion de la particule γὰρ à remarquer.

αὐτῇ.

κὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶδα, ὥρᾳ τῶν κατὰ
πλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.¹

ΕΡ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς·
ὥστε οὐ πάνυ σπυδαίεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῶ ὅ βαθρὺς οἱ
μεταλλούοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ
τῆς γῆς καὶ οὗτο, ὥσπερ ὁ μόλιθος
καὶ τάλλα.

ΧΑ. Δεινὴν² πῃ λέγεις τῶν ἀνθρώ-
πων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα
ἐρῶσιν ὡρῶν καὶ βαρέῃ κτήματι.

ΕΡ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐπεῖν, ὦ Χά-
ρον, ἐρᾶν αὐτῷ φαίμετα, ὡς ὁρᾷς· κατὰ
γελᾷ γάρ ὁ Κροῖσου, καὶ τῆς μεγαλαυ-
χίας ὅ βαρβάρου. Καί, μοι δοκεῖν³, ἔρε-
σθαι πρὸς βύλαται αὐτόν. Ἐπακύνωμεν οὖν.

ΣΟ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἷε γὰρ πῃ

1. ἐκλέγων, d'ἐκ & de λέγω, je recueille.

2. δεινὴν dans le sens de θαύμασθην, mirandam,

3. μοι δοκεῖν (sous-ent. ὥς) & non pas μοι δοκεῖ, comme le prétend un commentateur qui a voulu corriger ce qu'il n'entendoit pas.

αἰεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἔστιν αὐτῷ ἐν
Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν ἰοῦτον.

ΣΟ. Οὐκοῦν μακάριον οἶεi τὸν θεὸν
ἀποφαίνειν, εἰ κτήσεται, ἐν τοῖς ἄλλοις,
πρὸ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡ. Πῶς γὰρ οὗ;

ΣΟ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε,
πενίαν ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ ἐκ Λυδίας με-
τασέλλεσθαι τὸ χρυσίον δέησει αὐτὸς,
ἢν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡ. Ποῦ γὰρ ποσῶτος ἂν γένοιτο χρυ-
σός, ὅσῳ παρ' ἡμῖν;

ΣΟ. Εἰπέ μοι· σίδηρος δὲ φύεται ἐν
Λυδίᾳ;

ΚΡ. Οὐ πάνυ π.

ΣΟ. Τῷ βελτίονι ἄρα ἐνδεὴς ἐσε.

ΚΡ. Πῶς; ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίῳ;

ΣΟ. Ἦν ὑποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν,
μάθοις ἂν.

ΚΡ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

3. μετασέλλεσθαι, de μέτα qui marque
changement ou transport, & de σέλλω.

ΣΟ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες
πνᾶς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογο-
ποιῖσιν πνᾶς, ἐπὶ ἡ' Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
χαίρας σὺ πόνησιν τὰ στρατῶν, ἢ ὁ σίδη-
ρος ἀναγκαίῃ τότε;

ΚΡ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟ. Καὶ εἶγε μὴ τῆτον ὥρᾳ σκευά-
σαι, οἷχοντο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας
αἰχμάλωτῃ.

ΚΡ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟ. Μὴ γένοιτο μὲν ἔν ἔτω ταῦτα·
φαίνῃ δ' ἔν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολο-
γῶν.

ΚΡ. Οὐκ ἔν ἐ τὰ θεῶν κελύβεις σιδη-
ρεᾶς πλίνθους ἀναπιδέναι² με, τὸν δὲ
χρυσὸν ὀπίσω αὖτις ἀνακαλεῖν;

1. ἐπὶ, ioniq. pour ἐφίη d' ἐφίημι, j'envoie
contre, je fends sur. πείνω, je forge pour les au-
tres, & au moyen ποιῖμαι, je forge pour-moi-
même.

2. ἀναπιδέναι, voy. note 3. p. 22. — ἀνακα-
λεῖν, redemander. ἀναῖ répond ici à la partic. τό-
duplicative re des Latins.

ΣΟ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκείνους γε δεήσει-
σαι· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀνα-
θῆς, ἄλλοις μὲν ποτὲ κτῆμα & ἔρμυον
ἔση ἀνατεθεικὸς, Φωκῆυσιν, ἢ Βοιω-
τοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ πνι τυραννῶ
λησῇ· τὰς δὲ θεὰς ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν.

ΚΡ. Ἄει σύ μου τὰς πλάτῳ φροσπο-
λεμῆς & φρονεῖς.

ΕΡ. Οὐ φέρει ὁ Λύδης, ὦ Χάρων,
τὴν παρρησίαν, & τὴν ἀλήθειαν τῶν λό-
γων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα,
πένης ἄνθρωπος ἔχ' ὑποπλήσσω, τὸ δὲ
παριστάμενον¹ ἐλευθέρος λέγων. Μεμνή-
σεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον ὅσον Σόλων²,
ὅταν αὐτὸν δέη ἀλόντα ὅπῃ τὴν πυρὰν³

1. χρυσοποιῶν, ouvriers en or, de χρύσος, or, & ποιέω, je fais.

2. τὸ παριστάμενον, ce qui vient à l'esprit, de παρὰ, auprès, & d'ἵσημι. Voyez p. 47 un extrait de cet entretien rapporté dans Hérodote.

3. πυρὰν, d'où le mot latin pyra. πυρὰ de πυρ, feu, signifie la pile de bois sur laquelle on plaçoit le cadavre.

ὑπὸ ᾧ Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσα γὰρ
τῆς Κλωθῆς πρῶτην ἀναμνησκέσης τὰ
ἐκείνῳ ὅτι κεκλωσμένα, ἐν οἷς ἑαυτὴ ἐγέ-
γραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου,
Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπὸ ἐκείνησιν¹ τῆς Μασ-
σαγέπιδος ἀποθανεῖν. Ὁρᾷς τὴν Σκυδά-
δα τὴν ὅτι ἔῃ ἵππος ἔλευκός ἐξελαυνε-
σαν;

ΧΑ. Νὴ Δία.

ΕΡ. Τώμεις ἐκείνη ἐσί. Καὶ τὴν κε-
φαλὴν γε ἀποτεμῶσα ᾧ Κύρου αὐτῇ, ἐς
ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Ὁρᾷς δὲ
ἑ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύ-
σης ἐκείνῳ ὄσιν. Οὗτῳ βασιλεύσει
μετὰ τὸν πατέρα· ἑ μνεία σφαλῆς ἐν
τε Λιβύῃ ἑ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μα-
νεῖς ἀποθανεῖται ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑ. Ὡ πολλῶ γέλωτῳ. Ἀλλὰ νῦν
τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν² ὅπως ὑπερ-

1. ἐκείνησιν, attiq. pour ἐκείνης.

2. προσβλέψειεν de προς & de βλέπω, je re-
garde en face. ὑπερφρονέοντας, d'hyper, ultra.

φρονέοντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πει-
σειεν ὥς μετ' ὀλίγον ἔτι μὲν αἰχμά-
λωτ' ἔσται, ἔτι δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει
ἐν ἀσπί' αἵματι; Ἐκεῖνος δὲ τίς ἔστιν,
ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρεὰν ἐφεσρίδα ἔμπε-
πορημέν' ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακ-
τυλίον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν
ἀιατεμῶν νήσω ἐν ἀμφιρρύτῃ;

Βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι.

ΕΡ. Εὐ γέ παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. Ἀλ-
λὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραν-
νον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι; Ἀτὰρ
ἔτι αὐτὸς ὑπὸ ἔ' παρεῶτ' οἰκί-
του Μαιανδρίῃ περὶ τοὺς Ὀροῖτι περὶ σα-
τράπῃ, ἀνασκολοποθήσεται, ἀθλι-
ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῇ
χρόνῳ. Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπή-
κουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς ἔ-
αυτὸς, ὃ βελτίστη, ἔτι τὰς κεφαλὰς ὑπό-
α de φρονέιν, sentir, avoir des sentimens de
fierté.

τεμνε, & ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἀνθρώποι ὄντες. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαμρέδων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσέμενοι. Ἐγὼ δὲ γελᾶσθαι, τότε γνωρίσας αὐτῶν ἔκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφίδῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε πάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

ΕΡ. Καὶ τὰ μὲν τέττα ὧδε ἔξει. Τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρον, ὁρᾶς, τὰς πλέοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῶντας, τὰς διαζομένους, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς πωροσμετῶντας;

ΧΑΡ. Ὁρᾷ ποικίλην πνῆ τύρβην, & μετὸν παραχῆς τὸν βίον, & τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰοκῦας τοῖς σμήνεσιν, ἐν αἷς ἅπας μὲν ἰδίον π κέντερον ἔχει καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ πνεις, ὥσπερ σφῆκες, ἄγχοι & φέρουσι τὸν ὑποδέ-

1. ἄγουσι, καὶ φέρουσι, agunt & ferunt. Le premier se dit des êtres animés, des hommes ou des troupeaux que l'on emmène, & le second des êtres inanimés.

σταν. Ὁ δὲ ἀειπετόμενος αὐτὸς ἐκ
τ' ἀφανῆς ἔτ' ὄχλος, πίνες εἰσίν;

ΕΡ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρον, ἐ δαίγματα,
ἐ ἀνοιαί, ἐ ἡθοναί, ἐ φιλαργυεῖαι, ἐ
ὀργαί, ἐ μῖση, ἐ τὰ ποιῦντα. Τέτων
δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κατὰ ξυναγαμέμενται
αὐτοῖς ἐ συμπολιτεύεται γὰρ, νῆ Δία,
ἐ τὸ μῦθος, ἐ ἡ ὀργή, ἐ ζηλοτυπία,
ἐ ἀμαδία, ἐ ἀπορία, ἐ φιλαργυεῖαι·
ὁ φόβος δὲ ἐ ἐλπίδες ὑπεράνω πετό-
μενοι, ὁ μὲν ἐμπέπων ἐκπλήττει, ἐνίστη
ἐ ὑποπτήσσει· ποῦν· αἱ δ' ἐλπίδες
ὑπὲρ πεφαιῆς αἰωρούμεναι, ὅπουτ' αἰ μά-
λιστα ὀμνῶν πε δαυλὴ φασθαι αὐτῶν, ἀνα-
πτάμεναι οἰχοῦναι πεχηνότηας αὐτὰς ἀπο-
λεπῆσαι· ὅπου ἐ τὸν Τάνταλον καί πε
πασχοντα ὀρεῖς ὑπὸ ἔ ὕδατος. Ἡ δ' αἰτε-

· · · ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Le lathr ne dit pas
tremere facit, tandis que nous disons en fran-
çois : les fait trembler. Quelle conformité dans le
langage françois avec le grec ! ὑποπτήσσειν signi-
fie proprement se rappetisser. — πεχηνότηας, la
bouche béante, de χαῖνον.

νίσης, κατόψαι & μοίρας ἄνω ὀππλω-
 θύσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρ-
 τῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν
 νημάτων. Ὅρᾳς καθάπερ ἀράχνηά πινω
 καταβαίνοντα ἐφ' ἐκαστον δ' αὖ τῶν ἀτρά-
 κτων;

ΧΑΡ. Ὅρᾳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα
 ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τῷτο μὲν
 ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ.

ΕΡ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· ἐνμερταί
 γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι·
 τούτῳ δὲ, ὑπὸ ἄλλου· & κληρονομῆ-
 σάί γε τῷτον μὲν ἐκείνῳ, ὅπου αὖ ἡ μι-
 κρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνῳ δὲ αὖ τούτῳ·
 τοῖον δὲ γὰρ πῆ ἐπιπλοκή δηλοῖ. Ὅρᾳς
 δὲ οὖν δ' αὖ λεπτῷ κρεμαμένῳ ἅπαντας;
 Καὶ ἕτος μὲν ἀνασπαδεῖς ἄνω, μετέω-
 ρός ἐσι, & μετὰ μικρὸν καταπεσόν,
 δ' αὖ ῥαγέντος ἔλινε, ἐπειδὴν μηκέτι ἀν-
 τέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν φόβον
 ἐργάζεται. ἔτι δὲ ὀλίγον δ' αὖ γῆς αἰω-
 ρούμεν, ἢν & πέση, ἀφανητὶ κείσθαι.

ται, μόγις ἐ τοῖς γέιποσιν ἐξακουσέν-
τος ὧ πτώματῳ.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κα-
τὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ κατὰ γέλασα,
ὦ Χάρον· ἐ μάλιστα αἱ ἀγαν σπουδαῖ
αὐτῶν, ἐ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων
οἴχεσθαι ἀναρπάσσουσιν γιγνομένους ὑπὸ ὧ
βελτίστου θανάτου. Ἀγγελοι δὲ αὐτῶ ἐ
ὑπερέται μάλ᾽ πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπια-
λοι ἐ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ φθειπνευ-
μονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λησῆεα, καὶ κώ-
νεια, ἐ δικασταί, ἐ τύραννοι· καὶ τέτων
οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐς τ' ἂν
εὖ περάτωσιν· ὅταν δὲ σφαλασι, πολὺν

τ. οἴχεσθαι, mourir. Cette signification con-
vient proprement à θνήσκειν & ἀποθνήσκειν. Mais
pour adoucir une idée si triste, on disoit : ἀπέρ-
χεσθαι, & οἴχεσθαι, s'en aller ; κοιμᾶσθαι,
dormir, βελιωνέιναι, avoir vécu, &c. — βελτίστα,
superlat. de βελος, trait, flèche, arme. Ainsi βελ-
τίστος, les plus habile à lancer un trait, le plus
beau, le meilleur. Son comparat. est βελτίτερος.

τὰ ὁπποτοῖς, εἰ αἰ, αἰ, καὶ ὅμοι μοι. Εἰ δὲ εὐ-
 θυς ἐξ ἀρχῆς ἐνενοῶν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν
 αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῷ χρόνῳ ἐπιδημή-
 σαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνεί-
 ρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων-
 τε ἀν' σωφρονέστερον, καὶ ἥτιον ἡνιωῶτο ἄπο-
 θανόντες. Νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρη-
 σται τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ
 ὑπερέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τὰ
 πυρετὰ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν
 ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσδοκῆσαντες ἀπο-
 σπαθήσεσθαι αὐτῶν. Ἡ τί γὰρ οὐκ ἂν
 ποιήσειεν ἐκεῖνον, ὁ τὴν οἰκίαν σπασθῇ
 οἰκοδομοῦμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπισπέρ-
 χων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῆς,
 ὁ δὲ ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄρεφρον ἀπίοι, τὰ
 κληρονόμῳ καὶ ἀλιπὸν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἀθλιος ἐν αὐτῇ;
 Ἐκεῖνον γὰρ ὁ χάρων ὅτι ἄρρενα
 παῖδα ἔτεκεν αὐτῆς ἢ γυνῇ, εἰ φίλος δια-

ἔζων τε ἂν. La part. ἂν élève à l'optatif l'imp.
 indicat. ἔζων, aussi bien qu'ἡνιωῶτο.

τῆτο ἑστῶν , καὶ τὸννομα ἔ πατρὸς πεθέ-
 μενΘ , εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπ' ἑτέρας γενόμενΘ .
 ὁ παῖς τεθνήξεται , ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαί-
 ρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ ; ἀλλὰ τὸ αἶπον ,
 ὅτι τὸν μὲν δ' ὑποχούντα ἐπὶ τῷ παιδί
 ἑκτεῖνον ὄρα ; τὸν τῷ ἀθλητῷ πατέρα τῷ
 Ὀλύμπῳ νενικηκότος , τὸν γείτονα δὲ
 τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὄρα ,
 ἀλλὰ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμα-
 το . Τούτους μὲν γὰρ πρὸ τῶν ὄσων διαρι-
 σσόμενους ὄρεας ὅσοι εἰσὶ , ἐ τούτους ξυνα-
 γέροντας καὶ χήματα , εἴποι πρὶν ἀπο-
 λαύσαι αὐτῶν , καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον .

- 9 1. ἐκκομίζοντας ; d' ἐκκομίζω , j'enleve le
 corps. Quand un homme avoit rendu les derniers
 soupirs , on lui fermoit les yeux ; ce qui s'appel-
 loit en grec , συγκλείειν , συναρμόττειν ὀφθαλ-
 μούς . Après d'autres cérémonies que je passe sous
 silence , on exposoit le corps à l'entrée de la mai-
 son , les pieds tournés vers la porte ; ce qui s'appel-
 loit προτιθεῖν . On enlevoit ensuite le corps
 mort ; ce que désignoient les mots ἐκκομίζειν ,
 ἀφαιρεῖν .

ἐπιόντων ἀγγέλων τε ἔωπηρετῶν;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, ἔωρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τὴν ἐκείνῳ ὅσῳ ἔσπεύμενοι ἀγανακτῶσιν.

ΕΡ. Ἦν γοῦν τῆς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ δὴ δαμνόνεσται εἶναι δοκῶσιν, ἔξω ἔ' ἀβεβαίη, ἔ, ὡς φῆς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνισαρὰ δὴρήσει περσόνῃα αὐτοῖς, φόβος, ἔ ταραχάς, καὶ μίση, ἔ ὀπκυλὰς, ἔ ὀργάς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. Ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, ἔ πάθη ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπῃ δὲ τὰ τέτων πονηρὰ λογίζεσθαι καμρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη;

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἐρμῆ, εἰπεῖν, ὦ πνι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, ἔ ὁ βίῳ ἅπας αὐτῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐδέασσω ὑπὸ κρηναί πνι καταρράττοντι ἀνισαμένους,

τὰς φουαλλίδας χέρω, ἀφ' ὧν ξυναχέ-
 ρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν πι-
 νες μικραί εἰσι, καὶ ἀκπικα ἐκραγεῖσιν
 ἀπέσθισαν· αἱ δὲ ὅτι πλέον διαρκῶσι,
 αἱ, περὶ χωρυστῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων,
 αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ἄγκον
 αἰθρῶνται, ἔκτα μέντοι καὶ κείναι πάντως
 ἐξερράγησαν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως
 γενέσθαι. Τοῦτο ὅτιν ὁ ἀνθρώπων βίβη·
 ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
 οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἑλαττέρας· αἱ μὲν
 ἀλιγοχρόνιον ἔχουσι αἰὶν ὠκύμορον τὸ φύση-
 μα, οἱ δὲ ἅμα τῇ ξυσῆναι ἐπαυσαντο
 πᾶσαι δὲ οὖν ἀπορράγῃναι ἀναγκαῖον.

ΕΡ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ δ' Ὀμήρου εἶ-

1. ἐκραγεῖσαι, aor. 2. part. pass. d' ἐκρήνυ-
 μι, frango, — ἀπέσθισαν, se dissipent d'elles-
 mêmes, d' ἀποσθένυμι. fut. ἀποσθέσω. aor. 2.
 ἀπέσθην. de Plaut. σέημι. Remarquez que dans
 ce verbe, ainsi que dans la plupart des verbes en
 μι, l'aor. 2. présente la signification du moyen. —
 ἐξερράγησαν, eruperunt a. 2. indic. pass. d' ἐκρή-
 νυμι.

κατας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλαις τὸ γένθ
αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καί τι ὅτι οὐκ ὄντες, ὦ Ἑρμῆ,
ἄρ᾽ αἵ οἶα ποιεῖσι καὶ ὡς φιλοτιμούντων πρὸς
ἀλλήλους, ἀρχῶν πέρι καὶ τιμῶν καὶ κτή-
σεων ἀμυλλώμενοι, ἅπαντα κατα-
λιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὁβολὸν ἔχον-
τας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. Βλέπει οὖν, ἐπεὶ περ
ἐφ' ὑψηλῷ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέλεις,
ὡδραίνεσθαι αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μα-
ταίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ
ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· ὦ μάταιοι,
τί ἐσπουδάκατε πρὸ ταῦτα; παύσασθε
ἡμνοντες, ὃ γὰρ εἰς αἰεὶ βιώσεσθε· ὃ δὲν
πάν ἐν ταῦτα σεμνῶν αἰδέσθον ἔστιν, ὃ δ' ἂν
ἀπάροι πρὸς αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ δόποτα-
νῶν· ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχε-
σθαι, τὴν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν
τὴς δεσπότας. Εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιοι αὐτοῖς, οὐκ ἂν
οἶει μέγα ὀφελιθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρο-

νεότερους ἂν γενέσθαι ὥδ' ἀπολύ;

ΕΡ. Ὡ μακάρεε, ὅν οἶδα ὅπως αὐ-
τὰς ἢ ἀγνοια ἢ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν,
ὥς μηδ' ἂν τευπάνω ἐπὶ διαποικθῆναι.
αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσέτω κηρὰ ἔβυσαν
αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταίρους
ἔφρασε. δέει τῆς Σειρήνων ἀκρασίως.
Πόθεν ἔν' ἂν ἐκείνοι διυηθεῖεν ἀποψαμ,
ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ
παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη δύναται, τὰτο ἐν' αὐτὰ
ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐ-
τῶν ὀλίγοι ὅς' ὥδ' ἀδεσμεύμενοι τὸν κηρὸν
εἰς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλί-
ναντες, ὅξ' ὑ δειδορκότες εἰς τὰ πράγματα
παρατεγνωκότες οἷα ὄβιν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔν' ἐκείνοις γ' ἐν ἐμβρόησαι-
μεν.

ΕΡ. Περιττὸν τὰτο λέγειν πρὸς αὐ-
τὰς ἀΐσαι. Ὅρ' ὅπως ἀποσαντες τῶν
πολλῶν κατὰ γελῶσι τῶν γιγνομένων, ἢ

1. διανοσθῆναι, α. 1. inf. pass. de διανοίγω;
comp. de διά, ἀναδέομαι, ἵουκε.

ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί ἐῖσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς ὑπὸ τῷ βίῃ; Ἐ γὰρ μισῶνται ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα. Πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ΕΡ. Ἰκανοὶ ἔσται. Ἀλλὰ καπῶμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔπ' ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, (καί μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περὶ ἡμῶν πεποιηκώς) τὰς ὑπόθηκας τῶν σωμάτων, ἵνα¹ κατορύτῃς, θεάσαοθα.

ΕΡ. Ἡεῖα², ὦ Χάρον, καὶ τύμβους, ἔ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. Πλὴν τὰ

1. δῆλοί ἐῖσι βουλεύοντες, hellénisme qu'on peut résoudre ainsi : δῆλοί ἐῖσι βουλεύειν, ils sont connus pour prédire. 2. ἵνα, où.

3. Ἡεῖα, monument d'ἔρα, la terre, parce que c'est elle qui reçoit notre dépouille. — τύμβους, tombeaux, de τύφω, je brûle, parce qu'autrefois on brûloit les cadavres. — τάφους, sépulchres, de θάπτω, j'enfouissais.

πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώματα ὀ-
 ρᾶς, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα
 πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκια
 ἐσσι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκείνοι σεφανῶσι τοὺς
 λίθους, καὶ χρίσσι μύρω· οἱ δὲ καὶ πυρὰν
 νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον
 πινὰ ὀρυζάντες, καίουσι τε ταῦτα το-
 λυτελῇ δείπνῃ, ἢ εἰς ὀρύγματα οἶνον καὶ
 μελίκρατον, ὥς γούνη εἰκάσαι, ἐγχεου-
 σιν;

ΕΡ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα
 πρὸς τοὺς ἐν ᾄδου· πεπιστεύκασι δὲ οὖν
 πᾶς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κατὰ δὲν δει-
 πνεῖν μὲν, ὥς οἶόν τε, πρὸς πετομένας
 τὴν κνίσσαν ἢ τὸν καρπὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ
 τῷ βόθρῳ τὸ μελίκρατον.

Ι. χώματα, c'est ainsi qu'on appelloit les
 tombeaux communs, de χώω, je fais une levée
 de terre. — σήλαι, les tombeaux ornés de colon-
 nes de pierre, d'ἱσμη, statues. — πυραμίδας,
 de πῦρ, le feu, parceque les pyramides se ter-
 minent en pointe comme la flamme.

ΧΑΡ. Ἐκείνης ἐπιπίνειν, ἢ ἐδίειν, ὧν
τὰ κρανία ξερότατα; Κάτιοι γελοιός εἰ-
μί σοι λέγων τὰυτα, ὅσημέραι πατάροντι
αὐτούς. Οἶδ' οὖν εἰ δύναιντ' ἂν ἐπὶ ἀνελ-
θεῖν, ἀπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; Ἐπεί-
τοι ἐπαγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον,
ὅσῃ ὀλίγα φράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατάγειν ἴμόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐθις
ἀνάγειν πομένους. ὦ μάταιοι, τῆς
ἀνοίας; ὅσῃ εἰδότες ἡλίκοις ὄρεσι δια-
κέκριται τὰ νεκρῶν ἐπὶ τὰ ζώντων φράγ-
μαλα, οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄρεσι, ἐπὶ

Κάτθαν' ὅμως ἄτ' ἀτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε
τύμβου.

Ἐν δὲ τῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων
Θεισίτη δὲ Ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

κ. κατάγειν, mener en bas. ἀνάγειν, conduire
en haut. — κάτθαν' pour κάτθανε, qui est lui-
même par sync. pour κατέθανε de καταθνήσκω. —
ἠυκόμοιο, terminaison ionienne pour ἠυκόμος,
d'εὖ, bien, & de κόμη, coma, chevelure. ἠυκό-
μος, à la belle chevelure.

Πάντες δ' εἰσιν ὁμῶς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν¹ λειμῶνα.

ΕΡ. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὀμη-
 ρον ἐπανήλεις. Ἀλλ' ἐπεῖπερ ἀνέμνησάς
 με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως
 τάφον. Ὅρᾳς τὸν ὅπῃ τῇ θαλάττῃ; Σί-
 γειον μὲν ἐκείνο τὸ Τροϊκόν, ἀντηρὺ δὲ
 ἅ Αἴας τέθειπαι ἐν πρὸ Ῥοιτείῳ.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῶ, οἱ τά-
 φοι. Τὰς πόλεις τὰς ὀπίσθους ἤδη δεῖξόν
 μοι, ἃς κράτω ἀκούομεν, τὴν Νῆνον τὴν
 Σαρδαναπάλλυ, ἃ βαβυλῶνα, ἃ Μυ-
 κήνας, ἃ Κλεωναίς, ἃ τὴν Ἰλίον αὐτήν.
 Πολλοὺς γοῦν μέμνηται διαπορθμεύσας
 ἐκείθεν, ὥς φέρεται ὅλων ἐστὶν μηδὲν νεώλ-
 κῆσται, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

1. ἀσφοδελόν, prairie des enfers, où, suivant
 les poètes, croissoit une espece de plante appelée
 Asphodele. ἀσφράδεας, avec l'accent aigu sur
 l'antépénultieme, signifie la plante nommée Afro-
 dille; mais ἀσφοδελός avec l'accent sur la der-
 niere, c'est le pré même où abonde la plante.

ΕΡ. Ἡ Νῆνος μὲν, ὃ πορθμῆϋ, ἀπό-
 λωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἔχρος ἐπὶ λοιπὸν
 αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου ποτ' ἦν. Ἡ
 Βαβυλῶν δὲ σοι ἐκέκνη ὅσιν, ἡ εὐπυρρός,
 ἡ τὸν μέγαν παρίσβολον, οὐ μετὰ πολὺ ἐ
 αὐτῇ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆνος. Μυ-
 κήνας δὲ ἐ Κλεωνᾶς αἰσχύνομαι δειξά-
 σοι, ἐ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις
 γὰρ, εἰ οἶδ' ὅπῃ, τὸν Ὀμήρου κατελθὼν,
 ὅπῃ τῇ μεγαληγορία τῶν ἐπῶν. Πλὴν
 ἀλλὰ πάλαί μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν
 δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ,
 ὃ πορθμῆϋ, αἱ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι.
 ἐ τὸ παροξυώτερον, ἐ ποταμοὶ ὅλοι.
 Ἰναχοῦ οὖν ἔδε τάφος ἐν Ἀργεὶ ἐπὶ κατὰ
 λείπεται.

Ι. ἀπόλωλεν, composé d'ἀπό & d'ἄλλυμι
 qui prend des tems de l'inusf. ὄλλω, parf. moy.
 ὄλλα, attiq. ὄλωλα, je suis mort. — παρίσβολον,
 sous-ent. κατὰ. — ζητηθησομένη, part. ι. fut.
 passf. de ζητέω, je cherche. — Ἴλιον, ainsi ap-
 pellée d'Ilus, fils de Tros, roi de Troye. — κατελ-
 θὼν, d'έρχομαι κατὰ, je viens en bas; έρχομαι
 ἀνά, je viens en haut.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὀμῆρε,
 ἔ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν καὶ εὐρυά-
 γυιαν· ἔ Δικήμεναι Κλεωναί; Ἀλλὰ
 μεταξὺ λόγων, πῆνες εἰσὶν οἱ πολεμῶν-
 τες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ πῦρ ἀλλήλους φο-
 νεύουσιν;

ΕΡ. Ἀργεῖους ὀρεᾶς, ὦ Χάρων, ἔ
 Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον
 στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ
 τρόπαμον τῷ αὐτῷ ὀνόματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ πῦρ δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρ-
 μῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡ. Ὑπὲρ τῆ πεδίῳ αὐτῷ ἐν ᾧ μά-
 χονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας; οἱ γε σὺκ ἴσασιν
 καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐ-
 τῶν κτήσονται¹, μόγις ἀν ποδῖαιον λά-

1. κτήσονται. Son actif κτάω, si toutefois
 il a été en usage, a signifié, j'acquiers pour un
 autre: κτῶμαι, au moyen, j'acquiers pour moi,
 de là je possède. φοβέω, j'éprouvante un autre:
 φοβέμαι, je m'éprouvante moi-même; de là je

βοιεν τόπον ὧδ' ἔ' Αἰακῷ· τὸ δὲ πε-
δίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι,
πολλάκις ἐκ βάθρον τὸ τρέπαμον ἀνασ-
πάσαντες τὰ ἀρότρω.

ΕΡ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. Ἡμεῖς δὲ
καταβάντες ἦδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετή-
σαντες αὖτις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλυν, σὺ δ' ὅπι τὸ
πορθμεῖον. Ἢξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ὁ
αὐτὸς νεκροσολῶν.

ΧΑΡ. Εὖ γε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ. Εὐερ-
γέτης αἰεὶ ἀναγεγραψή· ὠνάμην δὲ π

crains. στεφανῶσαι, couronner un autre; στεφανώσασθαι, se couronner soi-même. λένειν, laver un autre; λένεσθαι ou λέσασθαι, se laver soi-même. (Voy. Coq. de Luc. p. 15. l. 5.) κείρειν ou κείραι, tondre un autre. κειρέσθαι ou κείρασθαι, se tondre soi-même. ἀπάγξαι, étrangler un autre. ἀπαγξασθαι, s'étrangler soi-même. (Voy. Coq. de Luc. p. 26. l. 16.) Telle est la véritable signification du moyen. Si on ne la trouve pas dans tous les verbes, comme dans μιμῶμαι, ἔρχομαι, δύναμαι &c. c'est qu'on ignore l'acception primitive de leurs actifs.

Διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. Οἷά ᾗσι τὰ τῶν
κακοδαμμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα! βα-
σιλεῖς, πλίνθοι χρυσῆ, ἐκατόμβαι, μά-
χαι· Χάρον δὲ οὐδεὶς λόγος.

EXTRAIT

DE L'ENTRETIEN DE CRÉSUS

ET DE SOLON. Dans Hérodote, liv. I.

Εἰπέ μοι, ὦ ξεῖνε Ἀθηναῖε, πῶς ἤδη
πάντων εἶδες ὀλβιώτατον;

Ὁ μὲν, ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλ-
βιώτατος, τὰυτα ἐπηρώτα· Σόλων δὲ,
ἔδὲν ὑποδυπούσας, ἀλλὰ παρ' ἐόντι χρη-
σάμεν, λέγει, ὦ βασιλεῦ, Τέλλον
ἀθηναῖον. Ἀποδώμασας δὲ Κροῖσος τὸ
λεχθὲν, εἶρετο ὅπως φέως, κοιη δὴ κρί-
νεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον;

Ὁ δὲ εἶπε, Τέλλω τότ' οὖν, τῆς πό-
λις εὐήκειας, παῖδες ἦσαν χαλοί τε

καγαθοί, καὶ σφι εἶδε ἅπασιν τέκνα ἐκγονόμενα, καὶ πάντα ὠδυσμείναντα. Τὸ δὲ, ὅ βίβειν ἤκουη, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, τελευτὴν ὅ βίβειν λαμψοτάτην ἐπεγένετο....

Ὡς δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον φρεσὶ φέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον, εἰπας πολλά τε καὶ ὀλβία, ἐπηρεάζετο τίνα δεύτερον μετ' ἀκείνον ἴδοι· δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι. Ὁ δὲ εἶπε Κλέωβιν τε καὶ Βίπωνα. Ἐξοχὴς ἐορτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, εἶδε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν Ζεύγῃ κομιδῆναι εἰς τὸ ἱερόν· οἱ δὲ σφι βόες ἐκ τῶ ἀγροῦ ὅ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ. Ἐκκλησήμενοι δὲ τῇ ὥρῃ οἱ νεηνῖαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν Ζεύγην, εἰλκον τὴν ἄμαξαν. Ἐπὶ τῆς ἄμαξῃς δὲ σφι ὀχέετο ἡ μήτηρ. Στάδους δὲ πέντε καὶ τεσσαράκοντα διακομίσαντες, ἀπίκοντο εἰς τὸ ἱερόν.

ΤΕΛΟΣ.